

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Марко Вовчок

НЕВІЛЬНИЧКА

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Марко Вовчок

Невільничка

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Вовчок М.

Невільничка / М. Вовчок — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого», — (ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

“Невільничка” Марка Вовчка є оригінальним прикладом оповідання-казки***. Сама письменниця називає твір казкою, її основою стала народна “Дума про Самійла Кішку”. До інших прозових творів автора належать оповідання «Козачка», повісті «Інститутка» та «Кармелюк» тощо.

© Вовчок М.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Марко Вовчок

НЕВІЛЬНИЧКА

(присв'ячено Б.А.М.)

Давно колись, у Овручеві, коли знаєте, народивсь хлопчик Остап і, як тільки став він на свої ніжки, зараз пішов по Овручеві, подививсь усяди – та й каже: «Ге-ге! Погано жити людям у Овручі! Треба б сьому лиху запобігти!»

Бо тоді, бачте, набігала на Вкраїну усяка невіра – турки, татари, – не так, як тепер, що хоч бува теж подія, та вже інша, християнська – чогось не так, мабуть, обідно, чи що? То ж, кажу, тоді набігала усяка невіра – турки й татари. Нищено міста красні, чимало козацтва зведено з світу, багато дівчат і жінок у полон забрато.

Приходить Остап додому, а батько й мати його питають – бо, сказано, одинець, дитина – то в вічі їй дивляться і зараз вже постережуть усе, – питають:

– Чого се ти, синку, задумався?

– Від того я, – каже Остап, – задумався, що погано людям у місті Овручі жити!

– Ге-ге-ге! – каже батько, а мати тільки зітхнула важенько.

– Треба сьому запобігти! – каже Остап.

– Ге-ге-ге! – знов вимовив батько. – Рад би у рай, та... – А мати ще важче зітхнула, та й на тім розмова й скінчилася на цей раз, ще батько й мати зажурилися, кожне по-своєму: батько охмурнів, повисивши голову, а мати, голівоньку схиливши, осмугніла, а Остап знов пішов по місті Овручі походжати, та оглядати, та свою думу думати, свою раду радити.

А потім час плив своїм пливом – як завсіди, й Остап ріс своїм ростом, як звичайно. Тільки, що як впало йому у думку і в душу, що в Овручі погано людям жити, то як наче зернятко яке прийнялося, розвилось, розкорінилося: він вже не заспокоївся з тієї години і усе тільки думав, та гадав, та замишляв. Тим часом як інші хлопці билися із собою, немов півні, за яку свою погану, або, як ведмеді, посідали одно 'дного за які цяцьки, або гралися та пустували хорошенько, Остап тим часом усе походжав, та поглядав, та замишляв.

Як усі тії, що дуже собі головоньку жуять, чи клопочуть, або дуже у чімсь кохаються, Остап часом, як піде ходити, то й далеко зайде, поки його що схаменить. Оце одного разу дуже він далеко зайшов у своїй такій журбоньці, коли ж ось шурхнуло – наче птиця пурхнула, брязнуло – наче стріла за стрілою пролетіла, ледве його не скинула з місця, ледве він встиг забачити озброєного турчина на легкім коні, а в турчина – дівчину з русою косою, що простягнула руки до його й вимовила: «рятуй, козаче!», і усе зникло, як не було ніколи.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.